

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ w związku z art. 345 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji zaistniałej w sprawie przed sądem krajowym dopuszcza, aby odbiorca dostawy uzyskał prawo do rozporządzania towarami (ruchomości oznaczone co do gatunku) poprzez nabycie własności tych towarów w drodze odpłatnego wejścia w posiadanie w dobrej wierze od osoby niebędącej właścicielem, co na podstawie krajowych regulacji państwa członkowskiego jest dopuszczalne, przy czym należy uwzględnić, że zgodnie z owymi regulacjami prawo własności do takich rzeczy jest przenoszone poprzez ich przekazanie?
- 2) Czy dla celów wykazania dokonania „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 odnośnie konkretnej faktury w związku z wykonaniem na podstawie art. 178 lit. a) dyrektywy prawa do odliczenia wskazanego w owej fakturze i rzeczywiście uiszczanego podatku jest wymagane, by odbiorca dostawy wykazał prawa własności dostawcy, gdy przedmiotem dostawy są rzeczy oznaczone co do gatunku, a prawo własności do takich rzeczy jest zgodnie z regulacjami państwa członkowskiego przenoszone poprzez ich przekazanie, przy czym zgodnie z tymi regulacjami dopuszczalne jest również nabycie prawa własności do tych towarów od osoby niebędącej właścicielem w drodze odpłatnego wejścia w posiadanie w dobrej wierze?

Czy „dostawę towarów” dla celów odliczenia podatku naliczonego w rozumieniu dyrektywy należy uznać za wykazaną, gdy w sytuacji zaistniałej w sprawie przed sądem krajowym odbiorca dokonał następczej dostawy tych samych towarów (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji) poprzez wywóz przedkładając zgłoszenie celne i brak jest dowodów wskazujących na prawa osób trzecich do tych towarów?

- 3) Czy dla celów wykazania dokonania „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 odnośnie konkretnej faktury w związku z wykonaniem na podstawie art. 178 lit. a) dyrektywy prawa do odliczenia wskazanego w owej fakturze i rzeczywiście uiszczanego podatku należy przyjąć, że dostawca i odbiorca, którzy nie są producentami rolnymi, działają w złej wierze, gdy przy odbiorze towarów nie został przez poprzedniego właściciela przedstawiony dokument, w którym wskazane byłyby kolczyki zwierząt zgodnie z wymogami przepisów weterynaryjnych Unii Europejskiej i owe kolczyki nie są wskazane w świadectwie weterynaryjnym wydanym przez organ administracji, stanowiącym dokument znajdujący się na pokładzie przy transporcie zwierząt w ramach dokonywania konkretnej dostawy?

Jeżeli dostawca i odbiorca samodzielnie dokonali spisu kolczyków dostarczanych na ich rzecz zwierząt, to czy należy przyjąć, że spełnili oni wymogi wskazanych przepisów weterynaryjnych Unii, w sytuacji, gdy organ admini-

stracji nie wskazał owych kolczyków w świadectwie weterynaryjnym, stanowiącym dokument znajdujący się na pokładzie przy dostawie zwierząt ?

- 4) Czy dostawca i odbiorca w sprawie przed sądem krajowym, którzy nie są producentami rolnymi, mają na podstawie art. 242 dyrektywy 2006/112 obowiązek księgowego wskazania przedmiotu dostawy (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji lub „aktywa biologiczne”) przy zastosowaniu międzynarodowego standardu rachunkowości 41 — rolnictwo i wykazania władztwa nad aktywami zgodnie z tym standardem?
- 5) Czy na podstawie art. 226 pkt 6 dyrektywy 2006/112 jest wymagane, by w fakturach VAT, takich jak faktura sporna w sprawie przed sądem krajowym wskazane były również kolczyki zwierząt będących przedmiotem dostawy, które zgodnie z weterynaryjnymi przepisami Unii podlegają obowiązkowi identyfikacji, gdy krajowe regulacje państwa członkowskiego nie przewidują w sposób wyraźny takiego wymogu dla celów przeniesienia prawa własności tych zwierząt i osoby biorące udział w dostawie nie są producentami rolnymi?
- 6) Czy uwzględniając art. 185 ust. 1 dyrektywy 2006/112 jest dopuszczalne, by na podstawie przepisu krajowego, takiego jak rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym, dokonywać korekty odliczenia podatku naliczonego w związku ze stwierdzeniem, że nie zostało wykazane prawo własności dostawcy towarów będących przedmiotem dostawy, gdy dostawa nie została anulowana przez któregokolwiek z uczestników transakcji, odbiorca dokonał dalszej dostawy tych samych towarów, brak jest dowodów na okoliczność podniesionych praw osób trzecich względem owych towarów (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji), podniesiono brak złej wiary odbiorcy dostawy i prawo własności do owych towarów, oznaczonych tylko co do gatunku, jest zgodnie z regulacjami krajowymi przenoszone poprzez ich przekazanie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rahmanian Koushaki przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-84/12)

(2012/C 133/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rahmanian Koushaki

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zobowiązanie przez sąd strony przeciwnej do wydania skarżącemu wize Schengen wymaga, aby sąd ustalił w swoim przekonaniu zgodnie z art. 21 ust. 1 kodeksu wizowego⁽¹⁾, że skarżący zamierza opuścić terytorium państw członkowskich przed wygaśnięciem wize, o którą występuje, czy też wystarczy, że sąd po zbadaniu przesłanek określonych w art. 32 ust. 1 lit. b) kodeksu wizowego nie ma wątpliwości co do ujawnionego przez skarżącego zamiaru opuszczenia terytorium państw członkowskich przed wygaśnięciem wize, o którą występuje?
- 2) Czy kodeks wizowy przyznaje niepodlegające swobodnemu uznaniu prawo do otrzymania wize Schengen, jeżeli spełnione są przesłanki wjazdu określone w szczególności w art. 21 ust. 1 kodeksu wizowego i brak jest podstawy do odmowy wydania wize na podstawie art. 32 ust. 1 kodeksu wizowego?
- 3) Czy kodeks wizowy stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym cudzoziemcowi może zostać wydana na podstawie rozporządzenia (WE) nr 810/2009 wiza na tranzyt przez terytorium państw członkowskich lub planowany pobyt na terytorium państw Schengen nieprzekraczający trzech miesięcy w dowolnym sześciomiesięcznym okresie, licząc od dnia pierwszego wjazdu (wiza Schengen)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), Dz.U. L 243. s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rose Marie Bark przeciwko Galileo Joint Undertaking, w likwidacji

(Sprawa C-89/12)

(2012/C 133/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rose Marie Bark

Strona pozwana: Galileo Joint Undertaking, w likwidacji

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 2 statutu Wspólnego Przedsiębiorstwa Galileo w załączniku do rozporządzenia Rady (WE) nr 876/2002⁽¹⁾ dnia 21 maja 2002 r. ustanawiającego Wspólne Przedsiębiorstwo Galileo w związku z art. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że warunki zatrudniania innych pracowników Wspólnot Europejskich, a konkretnie określone

w tych warunkach zatrudniania warunki wynagrodzenia, znajdują zastosowanie do pracowników Wspólnego Przedsiębiorstwa Galileo, którzy otrzymują umowę na czas określony?

⁽¹⁾ Dz.U. L 138, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Health Service Executive przeciwko SC, AC

(Sprawa C-92/12)

(2012/C 133/33)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Health Service Executive.

Strona pozwana: SC, AC.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy orzeczenie dotyczące zatrzymania dziecka przez określony czas w innym państwie członkowskim w ośrodku świadczącym terapeutyczną i wychowawczą opiekę objętą jest przedmiotowym zakresem zastosowania rozporządzenia Rady nr 2201/2003⁽¹⁾?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy powstają jakieś obowiązki, a jeżeli tak, to jakie, na podstawie art. 56 rozporządzenia nr 2201/2003 w odniesieniu do charakteru mechanizmu konsultacji i zgody w celu zapewnienia skutecznej ochrony dziecka, które ma zostać zatrzymane takich okolicznościach?
- 3) Czy jeżeli sąd państwa członkowskiego przewiduje umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim i uzyskał on na to zgodę tego państwa członkowskiego na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003, to orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim powinno zostać uznane, a jego wykonalność powinna zostać stwierdzona, w tym innym państwie członkowskim, jako warunek wstępny umieszczenia?
- 4) Czy orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim, na które owo państwo członkowskie wyraziło zgodę na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003, ma jakiegokolwiek skutki prawne w tym innym państwie członkowskim przed orzeczeniem o uznaniu i wykonalności po zakończeniu postępowania w sprawie jego uznania i wykonania?